

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

»Markec, ti moj dobri, zlati fant,« šepetajo njene ustnice. Vroče solze polze obema po licih. Tudi očka Komar in njegova žena sta ginjena in si s palčevim členkom mencata veke. Končno se

pa le oglasi možakar: »Kaj boste jokali! Bodimo veseli, da smo se tukaj zdravi sešli!«

Mati obriše sinu z robcem oči in pravi: »Je res tako, Komarjev ata, veseli bodimo . . . ! Oh, Markec, nikar ne misli, da tudi meni ni bilo hudo po tebi in očetu. Kaj sta si vendar mislila, ker sem vaju bila tak nepričakovano zapustila? . . . Kaj so rekli oče? Gotovo, da sem vaju bila tako nepričapovano zapu-

»Ničesar takega niso rekli,« je po-
boža sin. »Oče so dobri!«

»O, dobri, dobri,« vnovič zaplaka mati. »Zato sem pa šla po svetu, da bi kaj zaslužila . . . da bi jim ne bilo treba garati na stara leta. Ta le dva blaga človeka sta me še enkrat vzela na stanovanje in mi dajala hrano. Bog jima na tem in onem svetu poplačaj dobroto!

Mislila sem, da bom dobila službo v tovarni, pa kaj, ko jih že toliko čaka na zaposlitev! Tovarne pa ne, da bi delavke na novo sprejemale . . . še odpušča, jo jih . . . dobre, stare preizkušene moči. O, kako strašno hudo je sedaj na svetu!«

»Z mano pojdite, mati! V nedeljo se odpeljemo. Se bomo že kako stisnili, naraščajniki, na tovornem avtomobilu.«

»Pojdem, Markec . . . in nikdar več vaju ne zapustim. Bomo pa skupaj z združenimi močmi brodarili. Velik si že in močan, lahko boš pomagal očetu.«

Markec si je v zadregi potegnij z desnico po razkuštranih lašeh.

Prana

»Potem bi pa moral pustiti službo.«
»Kakšno službo?«

»Ali res še ne veste? Seveda, kdo bi naj vam sporočil . . . ? V zdraviliški kuhinji delam. Pomivam posodo in brišem pribor.«

»To je delo za ženske,« se je skozi solze nasmehnila mati. »Pa so zadovolj-

si s tabo?« Koliko krožnikov si jim že »vremenij v črepinje?«

»Niti enega ne, mati . . . In obljubili so mi, da se boju lahko učil za natakarja.«

»To bi ne bilo slabo,« je omenil mizar Komar. »Za nekaj se boš moral odločiti sedaj, ko si dovršil osnovno šolo. Ali bi bil rad natakar?«

Marcek ni precej odgovoril. Kakor vesele drobne ptice, so se zbirale in mu v spomin hitele vse tiste številne prijetne zgodbe iz brezskrbnega mornarskega življenja, ki mu jih je bil šofer Rok danes in že tudi večkrat poprej pripovedoval. V duhu je zagledal lepe pisane ladje, ki se zibljejo na široki morski planjavi, snežno bele galebe, ki se s svojimi dolgimi krili dotikajo zelenih valov: celotno stensko sliko iz šolske sobe z vsemi podrobnostmi si je v trenutku pričaral pred dušne oči.

»Mornar bi bil rajši!« je vzkliknil.

»Predolga je pot do morja,« je vzdihnila mati. »Kar v zdravilišču ostani! Zahvaljen Bog, da so te vzeli!«

Črez polnoč je že šlo, ko so v Komarjevem prijaznem stanovanju ugasnile luči.

— 12 —

Tisoč krepkih, mišičastih rok je bilo pred več tedni zagrabilo za rovnice in lopate ter je valoviti svet zunaj mesta izravnalo v ogromno ravno ploskev.

Prišli so tesarji s sekirami. Postavili so mogočno ložo za kralja in visoke tribune, ki na vseh štirih straneh — nali: trdnjavi — zapirajo prostorno telovadišče. Pred glavnim vhodom stoji visok lesen steber, na katerem orjaški sokol proti sinjemu nebu razprostira krila. Številne trobojnice vihrajo z veličastne Sokolske zgradbe, v prijazen pozdrav vsem množicam, ki so krihitele iz vseh predelov naše lepe, šiine domovine in iz daljnih, nam prijateljsko in bratsko naklonjenih držav, na lepi sokolski praznik.

Kar črez noč se je sicer tako tiho in mirno mesto izpremenilo v velikansko živahno človeško mravljišče. Z državnimi zastavami, z zelenjem in cvetjem okrašene ulice in ceste so polne navdušenih, radostno razpoloženih gostov v društvenem kroju in prekrasnih narodnih nošah. Še nebo je danes praznično

pometeno: Ni ga videti oblaka v jasnih višavah, od kođer siplje sonce vse bogastvo svojih zlatih žarkov na oživiljeno mesto. . . .

Zunaj pred zletiščem je završalo . . . Vsa ogromna množica ljudstva, ki je že dolgo nestrpno čakala na vladarjev prihod, je zavalovila in zašumela kakor morje, kadar ga zagrabi besneči vihar.

»Živel, kralj! Živela, kraljica! Živel, prestolonaslednik!« Od gromovitega vzklikanja se trese ozračje, Klobuki, čepice in robci vihrajo visokim gostom v pozdrav.

Orkan navdušenja prodre v notranjost. Že napolni ves širni prostor. Tisočero in tisočero rok se izteza proti kraljevski loži. V veselem razburjenju živahno bijejo srca vsem prisotnim.

Godba zaigra. V veličastnih akordih državne himne zamro poslednji radostni vzkliki.

Marcek ne odmakne očesa od kraljevske lože. Stoječ globoko pod njo, tesno zagozden v množici, strmi navzgor in si oberoč pritiska Lovrenčevo darilo na prsi. Ena sama nemirna misel mu kljuva in vrta po možganih:

»Kako naj pridem tja gori do kralja!«

Kako si naj utre pot skozi ta silni zid človeških teles, ki ga objema in stiska od vseh strani, da je tudi on sam postal delec te žive stene, uporen živ kamenček, ki se mora za vsako ceno izluščiti, odtrgati od nje.

Veseli zvoki Sokolske koračnice naznanijo pričetek telovadbe. Dolga vrsta strumno vzravnanih, vitkih in krepkih telovadcev ponosno prikoraka skozi stranski vhod. Navdušeni vzkliki pisane množice, ki je zasedla tribune in napolnila stojišča do zadnjega prostora, skoraj preglase pihala. V vzornem redu se razpostavijo čvrste mlade postave po vsem širnem telovadnem prostoru: Cel gozd zdravih, junaških teles v telovadnem kroju.

(Dalje prihodnjč).

Stana Vinšek:

Kresnice

Sv. Janez Krstnik je sedel na štoru in stokal. Pa to ni bilo včeraj in ni bilo predvčerajšnjem, tega je bilo davno, v tistih časih, ko so še svetniki — in v časih še celo sam ljubi Bog — prišli med ljudi. Izkušali so ljudi in živali, kaznovali in osrečevali — in popravili marsikaj, kar pač v naglici stvarjenja do sedmega dne še ni bilo čisto v redu.

Takrat torej je sv. Janez sedel na štoru in je stokal — in to po vsej pravici, kajti pravkar se mu je bilo v vlaž-

kar naenkrat se je prijel za nos. »Hopla, črviček«, je vzkliknil, »odkod si pa ti padel?« »Nisem črviček, sem kres-

niček«, je odgovoril čisto tenak, visok glas. »Keberček sem, pa sem se zaletel v tvoj nos, oprosti — pa Bog pomagaj, če pa je danes taka tema!«

Svetnik se je nasmehnil in nežno prijel mehko stvarco: »Prav imaš, res bi bilo potrebno, da bi Bog pomagal — no, morda bo zaenkrat zalegel tudi samo svetnik. Torej, kresniček ti pravijo, ker poletavaš ravno ob kresu?« »Da«, je odgovoril kresniček, ki se v tistih časih

nem gozdu izpodrsnilo in noga ga je pošteno bolela. Kdo pa bi tudi kaj videl v takile temi! Sv. Janez je imel sicer svoj svetniški sijaj, pa ne na glavi, temveč lepo spravljene v čulici, sicer bi ga seveda vsak človek lepo sprejel in se mu pokazal le od svoje najlepše plati — tako je pač bilo in bo, kajti ples okrog zlatega teleta od pamtiveka do danes še ni prišel iz mode. Sv. Janez pa je za svoj god prišel na svet, da bi ga spoznal od vseh strani, in ker ga tako spoznajo le reveži, je pač hodil kot revež od hiše do hiše.

Samo, če bi že kje bila kakšna hiša! Pa nič — samo gozd, mračen in neprodiren. Ko bi vsaj luna malo posijala ali kakšna čisto majhna zvezdica zasvetila — svetniku se je kar milo storilo po sajskih vrtovih, kjer rajajo ne pregledne vrste blestečih angelov.

še ni prav nič svetil, »jaz poletavam, toda moje sestrice kresnice na nimaajo

kril, one se le plazijo po grmovju in po vlažni travi, gotovo si že katero pohodile.

»Joj«, se je vstrašil sv. Janez, tu pa je res treba hitro pomagati«. In naglo je segel v culo, pomočil malo prst v svoj svetniški sijaj in se z njim dotaknil drobnega bitja. In glej — v trenutku je zažarel mali keberček in z njim vsi bratci in sestrice, da je bil ves gozd čudovito razsvetljen od bajnih, blestečih, letečih in plesočih živih luči! Le — sv. Janez je hotel malemu keberčku napraviti svetlo zvezdico na čelo, pa v temi se ga je bil z blestečim prstom dotaknil ravno — na nasprotni strani!

Izprva mu je bilo radi tega precej nerodno, pa kresniček ga je koj potolažil: »Še bolje je, če svetim od zadaj, bom vsaj lahko kazal izgubljenim pot domov, ko bom letel pred njimi«. In v žarkem veselju jo mali keberček razpel krilca in vzletej — z njim pa tisoči in tisoči njegovih bratcev. V žarečih, blestečih verigah so plavali in krožili po zraku, lepše kot bajni roji vil. Kresnice, sestrice pa so svetile iz trave, iz grmovja z dreves.

Sv. Janez pa je stal med njimi, srečen med srečnimi, in žar njegovih dobrih oči je svetleje od kresnic žarej skzi kresno noč.

JUTROVČKI PIŠEJO

Kako sem potoval na luno. Sanjal sem, da sem pri mali maturi padel in zato sem se odločil, da pojdem na luno iskat srečo. Z raketnim letalom gospoda Kozamurnika sem odletel v vseмирje in kmalu sem prispel na luno. Tam sem se vpisal v šolo in ker sem bil kot zemljan dosti bolj učen od lunovcev nisem napravil le male mature temveč kar veliko maturo. Z izpričevalom vred sem se vrnil na zemljo in starši so se z menoj vred veselili lepega uspeha. Toda kako razočaran sem bil, ko mi profesorji na naši gimnaziji niso hoteli priznati izpričevala z lune. Rekli so, da moram vseeno na zemlji položiti izpit, čez ostale štiri razrede gimnazije. Od samega razočaranja sem se pri priči zloščil. Zdaj pa ne pojdem več na luno!

Tonček Hudales, dijak IV. razr. gimn. Ljubljani.

Dragi stric Matie! Pred tremi leti sem odpotovala na Mars in zdaj Ti z Marsa pišem. Tukaj dobimo vsako nedeljo »Mlado Jutro« in ga vsi Marsovci, ki so se od mene navadili slovenščine, zelo radi berejo. Posebno radi berejo indijanske povesti in zato Te v imenu vseh Marsovcov prosim, da kmalu spet objaviš kakšno indijansko povest. V šoli se učimo o življenju Indijancev. Za čitanko imamo knjige Karla Mova, ki jih vsi zelo radi beremo.

V naši šoli še ni nikoli noben dijak padel in cvekov sploh ne poznamo tukaj. Zato sem zelo rada na Marsu in se ne bom zlepa vrnila na zemljo. Bratec Branko in sestra Mica hodita z menoj v šolo in časih nas tudi princeska Zvezdana obišče. Prav veseli bomo vsi, če prideš tudi Ti enkrat k nam v vas. Lepo Te vsi pozdravljamo in Te prosimo, da poveš Jutrovčkom, naj tudi oni pridejo na Mars.

Hermína Kovačič, uč. V. razr. Mariboru.

Alkohol — sovražnik človeštva. Alkohol je že od nekdaj največji sovražnik človeštva. Alkohol človeštvo izmogočava, prazni žepe posameznikom in mnoge prisilj k prezgodnjemu hiranju ali celo smrti. V Sloveniji je alkoholizem že tako ukoreninjena navada, da jo bo težko popolnoma izpodrinuti. Ni pa tega kriv narod sam, kajti Slovenci so bili na tisoče let pod tujim gospodstvom, ki je v glavnem slovenski življel tlačil in ga hotel uničiti. V teh težkih urah so si naši predniki iskali tolažbe v opojnih pijačah. Alkohol škoduje zlasti v moralnem, zdravstvenem in verskem pogledu. Otroci pijancev preklinjajo, nespodobno govore, so zaostali v rasti vedno bolni in lačni, zanemarjeni in končno slabo podučeni o veri.

Mnogi najvplivnejši slovenski ljudje, n. pr. Anton M. Slomšek, ki je celo de.

jal: »Alkohol zakuje ljudi v železje hude navade in jih vodi po uglajeni cesti v pogubo«, so nastopali proti temu početu in prav tako nastopa in bo nastopala slovenska mladina, kajti ona je temelj slovenskemu narodu. Dokler je človek še otrok, morajo starši njegovi vzgoji posvetiti vso skrb in pažnjo, kajti iz otrok so razvijejo fantje in moške in kadar ti ne bodo pijanci bo v deželi sreča in blagostanje.

Mrevlje Franc,
dijak, IV. b. r. drž. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Danes se že tretjič oglašam v »Mladem Jutru« in upam, da me še nisi pozabil. Ko sem čital Tvoj natečaj, sem sklenil, da Ti opišem svoje potovanje na planet Venero. Prosim Te, da me pri nagradah ne pozabiš.

Lani sredi poletja sem si naročil v neki ameriški tovarni raketni zrakoplov. Bil je izvrstno narejen po najnovejšem modelu. Imel je 50 raket in je imel notri najboljšo opremo.

Neke noči sem odjadral v nebo. Vedno bližje so se videle zvezde in planet Venera je bil zmeraj večji. Ko sem pristal na njem, so mi priredil lep sprejem. Pri njih je zmeraj lepo vreme. Glavno mesto se imenuje Venerus, po njihovem Vienierus. Pokazali so mi tudi njihove znamenitosti, kar me je zelo presenetilo. Na Veneri sem bil 7 dni. Tam imajo velike nebottične stavbe. Najlepša stavba je mestna hiša v Venerusu, ki je zidana 50 nadstropij v višino in 30 v globino. Nekega dne sem jim povedal, da se vrnem in so me prosili naj še ostanem tam. Jaz pa sem se vkrcal na zrakoplov in zbrnelo je proti zemlji moje letalo. Ko sem se vrnil na zemljo, sem Ti takoj sporočil to potovanje. Če bom pa še šel kam na planete ali luno bom pa vzel Tebe zraven. Pozdravlja Te Tvoj

Pahič Stanko uč. ? razr.

Lukanja vas št. 3 p. Slov. Bistrica.

Dragi stric Matic! Zelo sem se razveselila novega natečaja. Takoj sem vzela v roke papir in pero ter Ti napisala moj živ doživljaj »Potovanje na planet Neptun«.

Nekega dne sem sedela na naši terazi in se zagledala v nebo, ki je bilo sinjplavo. Samo po nekaterih mestih so pla-

vati beli oblaki, kakor bele ovčice. Po sredini neba se je vil bel oblak, kakor bela kača. Zazdelo se mi je, da je to cesta, po kateri se lahko pride na zvezde. Tudi jaz sem se odpravila na »Neptun«. Počakala sem mraka in ko so prve zvezde zasijale na nebu, sem sedla v letalo, in že je švignilo v vsemirje. Kmalu sem pristala na »Neptunu«.

Neskončno poje se je odprlo pred menoj. Na sredini polja je stal mali hribček in pod njim je žuborel potoček, v katerem so blesteli kristalčki zlata. Okoli njega so plesale majhne dekličice, podobne angelčkom. Zlati lasje so jim pokrivali cela telesa, a na nožicah so imele bele nogavičke. Ko sem se jim približala, so se skrile pod velike liste čudnih cvetic.

V belo mesto, ki sem ga videla oddaleč, nisem šla, zato ker se mi je stožilo že po našem planetu. Sedla sem v letalo in sem spluša na zemljo naravnost k Tebi, da Ti povem svoje doživljanje z »Neptuna«. Pristrčno Te pozdravlja Tatjana Štibler uč. III. r. osn. šole. v Kovačici Dunavska banovina.

Potovanje na sonce. Veter me je vprašal, če bi hotel iti z njim na sonce. Z veseljem sem se odzval temu povabilu. Dvigala in dvigala sva se nad oblake do sonca. Pred vrati sonca se je veter poslovil od mene.

Vstopil sem, kjer sem prišel takoj v veliko in zelo lepo dvorano. Za to dvorano je bila knjižnica in dalje pisarna. V tej pisarni pa je sedel stric Matic, ki je pridno računal in sešteval, koliko kottčkarjev je že posetilo sonce. Stric Matic pa je obiskal že prej luno in nekatere druge zvezde.

Vodilji so me po dvorana h kralju sonca, ki me je lepo sprejel in pozdravil. V neizmernem spominu mi bo ostal ta lep doživljaj, saj je tako lepo igrala godba na soncu. Ko sem si ogledal še ostale prostore na soncu, sem se lepo poslovil od vseh. Zvesti veter me je zopet prinesel na zemljo.

V lepem spominu mi bo ostal tudi stric Matic, ki je pridno uradoval v pisarni na soncu, ter prebiral in štel dopise mladih Jutrovčkov. Skubic Mitja, učenec III. razreda v Hrušici pri Ljubljani.

Dragi stric Matic! Včera je zvečer sem premišljeval, kaj bi Ti pisal, da boš vesel. Tuhtal sem in tuhtal a nič pametnega mi ni v glavo prišlo. Tako premišljujoč sem se vlegel v posteljo. In glej! Komaj sem zapri oči, sta prišli dve spiralni meglici in me odnesli v zrak. Kam? Toda kaj kmalu sem videl, da potujem proti neznani zvezdi. Jaz bi ji dejal. »Nepričakovana«. Tam je bilo vse izumrlo le vulkani so bruhalo lavo, ki pa ni bila lava ampak sama tekoča čokolada. (Hhmm, bi bilo dobro, da bi to bilo na zemlji!). Gotovo bi jo pričel lizati, ali kaj ko sem se bal, da bi se zgubil. Končno sem se pa le opogumil, in stopil k nemu izmed vulkanov, ki je bruhal in pričel lizati čokolado. Toda ko sem se ozrl, sem videl spiralni meglici, ko sta odhajali. Nisem si znal pomagati. Premišljal sem kaj bi naredil. Hotel sem že telefonirati Tebi, stricu Maticu po pomoč, a kaj ko ni bilo telefona tam gori. Zato sem zopet premišljeval. Padla mi je pametna misel v glavo! Kar skočil sem z zvezde, saj ni bila privlačna. Kar videl sem se, kako padam skozi vsemirje na mater zemljo, kamor sem se končno zaletel. Toda na »zemlji« sem tipal okoli sebe in sem končno ugotovil, da sem na tleh pri postelji. Glava me je močno bolela. Toda čeprav me še sedaj boli, sem Ti pisal. Zato bodi tudi Ti malo usmiljen z mojim pisemcem in tudi Tvoj koš naj se ga usmili! (Kar naroči mu!) Vsekakor izmed Jutrovčkov pa resno odsvetujem takole potovanje na zvezdo, ki ima za konec samo to, da te potem boli glava.

Jurij Pavlovič uč. V. r. Grabén Emonska 2. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Dolgo je že od tega, kar sem potoval s svojimi tovariši na luno. Vozili smo se s paručom, v katerega so bili vpreženi pingavski konji. Tam, kjer se nebo dotika naših hribov smo začeli pot in kmalu smo srečavali razne zvezde. Majhne zvezde nas niso posebno zanimale. Lesketale so se kakor dragoceni kamni, vendar ni bilo videti živih bitij na njih. Namenili smo se, da obiščemo luno. Na luno smo prišli po štirinajstdnevno potovanje. Tam je zelo mrzlo in prebivalci lune so vsi zelo bledi. Ko smo bili par dni na luni smo postali tudi mi bledi, ker je zrak zelo slab. Prebivalci lune ne poznajo nobenih barv. Vse je belo in blede. Zato smo

se hitro naveličali pokrajin in ljudi in čez par tednov smo se spet vrnili na zemljo. Konji so na luni tudi pobledeli in tako imam še danes bele konje. Na luno me ne mika več. Ko bom šel spet drugič na pot, bom šel rajši v tiskarski Marsovec. Baje je tam življenje čisti bolj zanimivo in veselo. Če se odloči kateri izmed Tvojih Jutrovčkov, da pojde z menoj, mi naj sporoči. Rad ga vzamem s seboj in v počitnicah se bom najbrže odpravil na potovanje. Lepo Te pozdravlja

*Branko Arzeničnik, uč. VI. razr.
v Žužemberku*

Manica.

Konj in kozel

Iskremu konjiču Belcu, ki ob lesenih jaslih stresa svojo košato grivo, pač ni nikdar dolgčas. Kako neki, ko ima pa vedno toliko družbe v hlevu. In kako pestre! Skokonogi zajčki mu kar pod trebuhom švigajo sem in tja, v ozadju se šopiri petelin in putke, ki brskajo po smeteh, kjer se še vedno kaj najde za nikdar siti kljunček. Tudi stara muca pride rada pogledat v hlev in videč, da je vse v redu, se stisne v kot in »vleče dreto«. Še celo kuža Perun, ki z muco ne živi v posebno prijateljskih odnosih, še ta rad pokuka v konjičevo bivališče. Skratka, Belec ima vedno dovolj družbe.

Nekoč pa zaide v konjski hlev ošabni kozel. Kakor da bi ugledali razbojnika, se naenkrat kuža, muca, kokoši in zajčki razbežijo na vse strani.

Kozel to videč, se prevzetno obrne proti konju:

»Ali vidiš, konjič, kakšen korenjak sem?! Vse beži pred menoj!«

»I—ha—ha—ha—ha—« se rareži Belec.

»Čemu se smeješ?« se razhudi kozel.

»Smejem se tvoji domišljavosti,« odvrne Belec. »Živalce niso zbežale radi tvoje moči, nego zavoljo — smradu, ki prihaja od tebe. Zbežal bi tudi jaz, da nisem privezan!«

Smrdljivi bradač jo urno odkuri in se poslej nikoli več ne prikaže v konjski hlev.

Gustav Strniša:

Bela lisica

Nadaljuje

Veš, tak pes ima posebno moč. Na kresno noč, okoli polnoči, mora človek k njemu in sicer s pipcem, ki ga je preje pomočil v blagoslovljeno vodo. Pes ne bo niti zalajal, ko prideš k njemu. Ti ga moraš odpeti in iti z njim na križpotje. Pes bo mirno občepel in s svojim metlastim repom začrtal v prah križ. Ti moraš vtakniti v ta križ svoj pipec in že se bo zemlja razklesnila, pa boš zagledal zaklad kakor še nobeden. Tedaj moraš z levim očesom zamizati, a z desnim pogledati zaklad ter ga z desnico dvigniti in odnesti. Ozreti se pa ne smeš! Pes bo zarenčal in sam odšel nazaj domov, a ti boš bogat! No, za tebe to ni, premajhen si še! Dobro pa je, da veš to, je dejal Grabež, ki je bil Primžkovim nekaj v rodu, a drugih bližnjih sorodnikov sploh ni imel.

Mali Gregec pa si je vse zapomnil. In na kresno noč je res poskusil svojo srečo, ne da bi komu o tem znil besedico.

Svoj pipec je že v nedeljo preje pomočil v cerkvi v blagoslovljeno vodo in potem na kresno noč boječe čakal, da je bilo že zelo kesno. Potem se je splazil kar skozi okno in k sosedovim. Prišel je k Belcu in ga hotel odvezati. Pes ga pa še ni dobro poznal, in že je dečka zagrabil, da je Gregec divje zakričal in jel klicati na pomoč. Belec ga je pošteno ugriznil in ko je prišel Jergančkov oče, je vsega krvavega odvedel domov.

Mali Gregec je moral v Zagreb, ker je bil pasji ugriz nevaren in so se bali, da bi dobil steklino.

Ko je čul o dečku stari Grabež, se je silno prestrašil. Ded niti sam ni vedel, kako rad je imel dečka. In zdaj se je spomnil, da je morda le on kriv, da je Gregec ponoči vstal in šel k psu.

Deček je okreval in se vrnil domov.

Grabežu je odleglo. Ko sta se prvič videla in si segla v roke, ga je takoj jel o vsem izpraševati.

— Belec mi ni hotel pokazati zaklada, zgrabil me je, je povedal deček.

Grabež pa je postal napram Gregcu kar radodaren:

— Trpel si, fantič moj, zdaj je dobro! mu je dejal in ga povabil k sebi in ga obdaroval s suhimi krljci in orehi.

Ko pa je stari Grabež zatisnil oči, so se vsi začudili, ker je svoje bogastvo zapustil malemu Gregcu in omenil v oporoki, da naj dobi fantiček res zaklad, ki mu ga je on sam nekdy obetal v svoji pripovedki.

Tako je Gregec postal naposled vendarle bogat in srečen človek, čeprav mu ni sreče privoščil sosedov Belček, mu je vendar pomagal do nje.

KONČO

J. P.

Janček in oče

»Ata! — Ata!«

Davno je že bila odbila polnočna ura. Gospod Martin, oče triletnega Jančka, se je bil pravkar prebudil, ko je začul Jančkov glas. Ni mu odgovoril. Menil je, da bo Janček zopet zaspal, če se mu ne oglasi. Toda Janček iznova zakliče:

»Ata! — Ata!«

»No, kaj pa je?« naposled vpraša oče.

»Si zburjen, ata?«

»I, seveda sem, ko ne daš miru.«

»Jaz sem tudi, ata.«

»Saj te slišim! Kaj bi pa rad?«

»E, plav nic.«

»Potem pa tiho bodi in spi!«

»Nic nisem zaspan, ata.«

»Pa sem jaz, pobič!«

»Les, ata, prav nic nisem! Ti, ata! — Ata!«

»Kaj pa vendar hočeš?«

»Če bi ti kaj dnalja urel, ti kaj kupil menič?«

»Ne vem — zaspil!«

»Kaj, nič ti kupil menič?«

»Mislim, da bi. Ampak zdaj vendar — — «

»Kaj pa kupil, ata?«

»Mogoče železnico. Takoj zaspil!«

»Tako, ki didia, pa zvizga, ata? Kaj?«

»Seveda, seveda. Ampak zdaj ni čas — — «

»In se ji koleza vrtijo, ata?«

»Ili, kaaj padaaa! Tiho vendar bodi in — «

»Pa zvizgala bo tudi, ata, kaj?«

»Tudi seveda. Zaspil vendar!«

»Ata, slisis?«
 Nobenega odgovora.
 »Ata! — Ata! No!«
 »Kaj pa zdaj?«
 »To je stlah ponoči v temi?«
 »Ooo — prav nič! Kaj šel!«
 »Mene tudi nič ni. Ata!«
 »No?«
 »Ce bi jaz imel dnalje, pa bi ti nekaj kupil.«
 »Res?«
 »Plav zales! Ves kaj, cuklade bi ti kupil, pa tolte, pa eno kltacko za zobe, pa — — «
 »Ej, saj je že dosti. Ampak zdaj je zadnji čas, da zaspiš.« Kratka tišina. Nato pa iznova Janček:
 »Ata! — Ata!«
 »Kaj je zdaj zopet.«
 »Vode bi lad.«
 »Saj nisi žejen. Prav nič.«
 »Pa sem, ata; les sem.«
 Oče mu prinese vode, dasi ve, da je ni prav nič potreben. Janezek loka vodo, oče pa mu govori:
 »Ampak, če zdaj ne daš miru in se še enkrat oglasiš, ti bom že pokazal! Jaz hočem spat!«
 Janček utihne. Čez nekoliko mnut pa iznova zakliče:
 »Ata! — Ata!«
 »Veš kaj, pobič, še nocoj te bom, če ne — — «
 »Ata, ves, ze znam steti do šest.«
 »To je prav lepo, ampak zdaj, ob dveh zjutraj ni treba nič kazati, kaj znaš. Spi!«
 »Ena, stili, tli. Je plav, ata?«
 »Ne, ni; vendar je vseeno, če — — «
 »Bom pa se enkrat. Pa zdaj pa plav. Ena, tli, štili. Ni plav zdaj?«

Rešitev zlogovnice

gosli — solze

Rešitev posetnice I.

Učiteljica petja.

Posetnica II.

Elica Jutič

Kaj je ta gospodična po poklicu?

Posetnica III.

Roman Ost

Kaj je ta gospod po poklicu?

Posetnica IV.

Leon Vis. Tepsek

Kaj je ta gospod po poklicu?

Posetnica V.

Janko Dvigoj

Kaj je ta gospod po poklicu?

